Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. | Den 1ste Maj 1896. | 45de Aargang.

Tale af Ældste Charles W. Penrose,

holdt i Salt Lake City den 26. Maj 1895.

(Fortsat fra Side 214.)

Det er Jesu Kristi Værk at tilintetgjøre den onde Magt og drive den ud af denne Verden, at frelse denne Verden og dens Indbyggere, at bringe Jorden og Folket, som lever derpaa, fra Mørket til Lyset, paa det at Jorden, efter at den har gjennemgaaet disse Erfaringer, maa skinne som en af Guds forløste Verdener og blive skikket til at indgaa i Rang med andre gjenløste Verdener, der ere beskikkede Plads i det Høje, og blive skikket til et Opholdssted for evige, herliggjorte Væsener tilligemed Gud-Fader som deres Konge i deres Tid og Sæsoner, hver i sin Orden. Dette er Jesu Kristi Værk. Han kom her til Verden for at tilintetgjøre det Onde og fjerne det fra dens Omraade; de, som ere beskjæftigede med hans Gjerning, maa arbejde i Forening med ham for dette Formaal, og Begyndelsen paa dette Arbejde er hos dem selv.

Ulydighed imod Guds Lov, Mørke og Død bleve fra Begyndelsen indførte i denne Verden ved Indflydelsen af det onde Væsen, som vi kalde Satan. Lydighed er en guddommelig Lov, og fuldkommen Underdanighed overfor det Gode vil bortdrive den modsatte Magt og Indflydelse, og kun paa dette Princip vil denne Jord blive forløst. Jesus Kristus kom til Verden for at indføre og understøtte Retfærdighed i Modsætning til Ugudelighed. Derfor siger han: „Jeg er Vejen, Sandheden og Livet; der kommer Ingen til Faderen uden ved mig. Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som tror paa mig, om han end døer, skal han dog leve". Formedelst Lydighed mod Guds Lov overvandt Jesus personlig Døden, Helvede, Graven, Satan og al hans Værk. Ligesom den første Mand ved Ulydighed bragte Døden ind i Verden, saaledes bragte den anden Mand Livet ind i Verden. Satan bragte Mørke; Kristus kom med Lys og Liv. Han efterlod os et Eksempel, og Alle skulle følge i hans Fodspor. Allerede som Barn, saasnart Jesus kunde skjelne mellem Ondt og Godt, valgte han det Gode,

forkastede det Onde og søgte Lysets Kilde, som er Faderen. Han adlød sin Fader og modstod det Onde. Tiden kom, og han viste for Gud og dem, som omgave ham, hvad han var villig til at gjøre i Underdanighed mod Faderen. Han gik til Jordanen og blev døbt af Johannes i Floden, og da Jesus steg op af Vandet og bad, aabnedes Himmelen, og den Helligaand foer ned over ham i Skikkelse af en Due, og en Røst hørtes fra Himmelen, som sagde: „Du er min Søn, den Elskelige, i Dig har jeg Behagelighed." (Luc. 3, 21. 22.) Kort efter blev han ledt i Ørkenen for at fristes af Djævelen, hvorom vi læse i den hellige Skrift. Det var nødvendigt for ham at blive fristet lige saa vel som for os. Han blev fristet og prøvet i alle Ting, og han var lig os i alle Ting. Han besad et Legeme af Kjød og Ben og blev prøvet paa alle Maader, ligesom vi blive, men han forblev uden Synd. Han modstod det Onde og søgte det Gode. Han var lydig i alle Ting indtil Døden. Apostlen siger: „Derfor har og Gud højt ophøjet ham og skjænket ham et Navn, som er over alt Navn, at i Jesu Navn skal hvert Knæ bøje sig." Hvorfor? Blot fordi han var Guds Søn? Nej ikke derfor; men fordi han elskede Retfærdighed og hadede Uret; derfor har Gud salvet ham med Glædens Olie fremfor hans Medbrødre. Han var den bedste, og derfor blev han den største; han var den mest underdanige, og derfor blev der skjænket ham det højeste Herredømme og den største Magt. Lydighed mod guddommelige Love er Midlet, hvorved Ophøjelse opnaas.

Vi lyttede til en Tale om Frihed her i Tabernaklet sidste Søndag. Evangeliet er Frihedens fuldkomne Lov; den Frihed, som de Sidste-Dages Hellige tro paa; Gudernes Frihed. Den Frihed, som vil herske i Himlen og paa Jorden, er Lovens Frihed. Vi ere belærte om, at der ikke findes noget Rige, uden at der i dette er en Lov. Alle Ting ere Lov underkastede, og Ulydighed mod Loven frembringer, hvad vi kalde Ondt, og foraarsager Sorg, Smerte og Død, medens Lydighed til den guddommelige Lov vil frembringe Alt, som er godt.

Kristus kom til Verden for at vise Menneskene, hvad Følgerne ere af at adlyde Loven; han begik ikke Synd, og Svig blev ikke funden paa hans Læber. Djævelen fristede ham, men han modstod Fristelsen. Han fastede i fyrretyve Dage, og omsider hungrede han; han blev taget op paa et højt Bjerg, vist alle Verdens Riger og fristet til at befale Stenene at blive til Brød. Han vilde ikke gjøre det, fordi det blev tilskyndet af den onde Magt. Han sagde: „Mennesket lever ikke alene af Brød, men af hvert Ord, som udgaar gjennem Guds Mund." Dette er Maaden, hvorpaa Fristelser kunne overvindes og Herlighed, Ophøjelse og evigt Liv erholdes: At leve ved hvert Ord, som udgaar af Guds Mund — Guds Ord er Lys og Sandhed. Djævelen satte ham paa Tindingen af Templet og bød ham at kaste sig ned, sigende: „Der er skrevet, at han skal give sine Engle Befaling om Dig, og de skulle bære Dig paa Hænderne, at Du ikke skal støde Din Fod paa nogen Sten". Jesus svarede: „Der er ogsaa skrevet: Du skal ikke friste Herren Din Gud". Da sagde Satan: Her er alle Verdens Riger, og de fremgik for Jesu Syn. Satan paastod, at de tilhørte ham. Denne Paastand var tildels sand og tildels falsk; han sagde endmere: „Jeg vil give Dig al denne Magt og disse Rigers Herlighed; thi de ere mig overantvordede, og jeg giver dem til, hvem jeg vil.

Dersom Du vil tilbede mig, skal Alt høre Dig til". Jesus svarede: „Vig bort fra mig, Satan!" Han modstod og overvandt Fristeren. Ved en senere Lejlighed, da han talte til sine Disciple, sagde han: „Denne Verdens Fyrste kommer og har slet Intet i mig." Der var ikke Noget i Jesus, som Satan kunde virke paa. Hvor godt vilde det ikke være for Eder og mig, hvis vi kunde sige det Samme.

Jesus overvandt Kjødets Magt. Han blev fristet i alle Henseender, ligesom vi blive; men han modstod det Onde. Han overvandt baade Kjødet og Verden, og derfor blev han guddommeliggjort. Han sagde: „Ingen tager mit Liv fra mig; men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt at sætte det til og har Magt at tage det igjen. Dette Bud annammede jeg af min Fader". Hvorfor? Fordi han var uden Synd, og Døden er Syndens Sold, dens Løn, dens Følge. Han syndede ikke, og Svig blev ikke funden i hans Mund; derfor var han ikke Døden underkastet. Han overgav sig selv til denne Verdens Magt, og den bragte ham til Døden, paa det at han maatte lide for Eder, for mig og for den ganske Verden. Vi lære i de Aabenbaringer, som Gud har givet i de sidste Dage, at han led al den Kval og Pine, som Menneskene ere underkastede. Han led saa Meget som Nogen, paa det at han maatte blive bekjendt dermed, have Medlidenhed med og forsone for Alle, som vilde vende sig til Herren og holde hans Befalinger. Han overgav sig selv til Døden, og vi ere underrettede om, at han ængstedes i den Grad, at hans Sved faldt som Blodsdraaber paa Jorden. Hvorfor led han saaledes? Fordi det var nødvendigt „ved Lidelser at indvie Saliggjørelsens Stifter". Vi ville lære, at de Lidelser og Onder, som vi maa udstaa i denne Verden, ere nødvendige for os, ligesom de vare for Jesus i hans Tid. De udviklede det Gode i hans Person; de udviklede det Guddommelige i hans Væsen. Hans Legeme blev taget ned fra Korset og lagt i Graven, medens hans Aand gik til de Dødes Rige og prædikede Evangeliet for Aanderne, som vare i Forvaring, at de kunde blive frigjorte; men paa den tredie Dag brød han Dødens Baand og stod op af Graven. Han stod frem med Dødens, Helvedes og Opstandelsens Nøgler og opfor til det Høje efter at have aabenbaret sig for sine Disciple og underrettet dem om, at al Magt var ham skjænket i Himlen og paa Jorden. Dersom vi efterligne hans Fuldkommenhed, ville vi overvinde Verden, Kjødet og Døden og ligeledes opstige til det Høje; vi ville blive beredte for den store Ophøjelse, for celestial Herlighed; det Lys, som vi tildels have modtaget, vil tiltage i Klarhed, lige som Dagen vokser gradvis til sin Fuldkommenhed, og vi ville blive vor himmelske Faders Billede i Magt og Fylde; dersom vi ikke naa dette, ville vi ikke komme, hvor han er. Gud vil beskikke os et andet Opholdssted; han vil ikke forkaste Nogen, som kan frelses. Alt, som kan frelses, vil blive frelst.

Jesu Kristi Efterfølgere ere opfordrede til at være behjælpelige med dette Værk; de skulle virke for at frelse deres Medmennesker. De ere indlemmede i Jesu Flok; han er Stifteren af deres Saliggjørelse, og dersom de ligeledes ere fuldkommengjorte ved Lidelser, er det i sin Orden. Lydighed mod Guds Lov er Vejen, der leder til Ophøjelse. Evangeliets Frihed er Lovens Frihed. Gud har afpasset Love for enhver Stilling, hvori vi befinde os i Livet; ligeledes Love, der ere afpassede til den

Stilling, som denne Jord og andre Verdener indtage. Der er Love for Alle. „Alle Riger have en Lov, og der er mange Riger; thi der er intet Rum, i hvilket der ikke er noget Rige, og der er intet Rige, større eller mindre, i hvilket der ikke er Rum. Hvert Rige er givet en Lov; hver Lov har sine Grænser og Betingelser, og det, som bevares ved Lov, bliver ogsaa fuldkommet og helliggjort ved Lov. Det, som holder Loven, bliver bevaret ved Loven. De, der bryde en Lov og ikke fordrage, men søge at blive sig selv en Lov og begjære at fremture i Synd, kunne ikke blive helliggjorte ved Lov, ej heller ved Naade, Ret eller Dom; derfor maa de forblive urene." Og naar Saliggjørelsen kommer til os i denne eller den tilkommende Verden, vil det blive formedelst Lydighed mod Saliggjørelsens Love. Der findes ingen anden Vej.

Dersom vi overtræde Loven, maa vi bøde for vore Overtrædelser; dersom vi synde, maa vi bære Syndens Følger. Frihed er et stort og herligt Princip; men der findes ingen virkelig Frihed uden Lovens Frihed — Lydighed mod Kristi Lov vil frigjøre os. Dersom vi adlyde Kristi Lov med Hensyn til vore Legemers Renhed, vil han befri os fra Syndens Baand, og Tiden vil komme, da vi ville blive befriede fra Smerte, Død og alle de Lidelser, som vi nu ere underkastede, og vi ville komme frem i Fuldkommenhed blandt den herliggjorte Menneskeslægt i Lighed med Gud, vor evige Fader.

Vi befinde os i denne Verden og undres undertiden over, at vi ere her, hvorfor vi kom her, hvad Hensigten er med vor Tilværelse, og hvorfor vi maa gjennemgaa Gjenvordigheder, og hver synes at have den haardeste Lod. Men vi ere Alle prøvede paa en ejendommelig og individuelt afpasset Maade for at udvikle de Ting i os, som behøve at udvikles. Hver er interesseret i sin egen Person. Lad os undersøge os selv, udfinde, hvad vi ere, og søge at forstaa vore egne Svagheder, vore Tilbøjeligheder til at afvige fra den lige og snævre Vej; lad os overvinde disse Tilbøjeligheder; dette er vort første Arbejde. Vi kunne ikke frelse Andre, hvis vi ikke kunne frelse os selv. Vi maa overvinde Kjødets Tilbøjeligheder, naar vi finde disse forkerte eller for stærkt udviklede, og gjøre dem Guds Lov underdanige. Lydighed mod guddommelige Love bringer Velsignelser. En Person kan overtræde Guds Love og for en Tid synes at nyde Glæde; han kan synes at fryde sig ved Syndens Bæger, men det er kun Fraade. det er kun midlertidig. Paa Bunden af Bægeret vil altid findes den bitre Malurt; men i at tjene Gud, holde hans Befalinger, arbejde paa at overvinde Kjødet, Verden og det Onde, søge efter Lys for at kunne skjelne mellem Ondt og Godt og leve derefter, vil findes den højeste Glæde og den bedste Tilfredsstillelse. Et saadant Levnet vil maaske møde Modstand og blive misforstaaet; men det er for Intet at regne. Det er behageligt, naar Folk forstaa og paaskjønne Ens Bestræbelser paa at gjøre Ret; men dette er ikke altid Tilfældet. Vi ere Alle kortsynede; vi have ikke tilstrækkelig Agtelse for det Gode, som vi se hos Andre. Vi se de Daarligheder, som Andre begaa, men ere tilbøjelige til at overse deres Dyder. Vi kjende ikke Andres Hensigter; men dersom vore Hjerter ere rette for Gud, hvis vi søge efter de Ting, som høre hans Rige til, foretrække det Gode for det Onde og virke for Guds Værks Fremgang, da er det af ringe Betydning, hvad Andre tænke om

os. Gud kjender vore Hjerter. Dersom vore Hensigter ere gode og vor Samvittighed er ren for ham og vore Medmennesker, gjør det meget lidt Forskjel, hvad Mening Andre have om os. Ere vi ikke lykkelige, naar vi gjøre det, som er ret, naar vi vide, at vi gjøre det Bedste, vi kunne, naar vi søge at gaa frem i det Gode, at overvinde det Onde og drage nærmere til Lyjets og Sandhedens Kilde? Jo, vi ere. Vi føle en Tilfredshed, som ikke noget Andet i Verden kan give, og som Ingen kan berøve os; den tilhører os individuelt. Lad os derfor tage Vare paa os selv; vi have nok at gjøre med det, uden at vogte paa vor Næstes Fejl, og naar vi høre Herrens Tjenere tale om Menneskenes Svagheder, behøve vi ikke at tænke, at det passer paa denne eller hin; vi ville modtage, hvad der passer for os. Dersom vi blive belærte om vore Svagheder gjennem offentlige Taler, skulle vi annamme det, gjøre Brug deraf og bede Gud om Hjælp, at vi maa nærme os mere til ham og Fuldkommenhedens Maal. Begravne med Kristus ved Daaben til Døden i Lighed med hans Begravelse, oprejste igjen af Vandet i Lighed med hans Opstandelse, have modtaget den Helligaand ved Haandspaalæggelse af Guds Tjenere, skulle vi vandre i et nyt Levnet, følge den lige og snævre Vej, som Kristus har anvist os, til evigt Liv, Herlighed og Fremadskriden. Vi skulle følge den lige Vej og hverken vige til højre eller venstre, søge at blive bekjendte med Guds Vilje og leve ved ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund. Prøvelser maa møde os paa vor Vej; men den Glæde, som følger af Lydighed mod Guds Love, vil blive saa stor og Haabet om en herlig Belønning saa opmuntrende under alle Livets Omstændigheder, at de ville gjennemgaas med Tilfredshed.

Mine Venner! Det er vor Mission at blive sendte ned paa denne Jord for at blive bekjendte med det Onde og overvinde det. Lad mig sige, før jeg gaar videre, at hvad den menneskelige Natur angaar, og hvad Sjælens Evner og vor naturlige Organisme angaar, var der ikke oprindelig noget Ondt i dem. Der er ingen Spire, som Gud, vor evige Fader, har plantet i Mand eller Kvinde, der ikke er god eller sigter til det Gode. Udøvelsen af de Evner, som Gud har nedlagt i os, Livets Kraft, Kraften i vor aandelige Natur og i vort fysiske Legeme, skulde ske i Overensstemmelse med foranstaltede Love. Enhver Evne, som findes i Mennesket, er god i dens rigtige, men syndefuld i dens urigtige Anvendelse. Søg at lære, hvilke Evner Gud har tildelt Eder, og brug dem kun i de af ham bestemte Øjemed; de ville da bringe Eder Velsignelse og Ære og bevirke evig Fremadskriden. Naar vi komme frem paa Opstandelsens Morgen, hvis vi erholde det Privilegium, for at blive iførte Udødelighed, annamme evigt Liv og Tilvækst, ville vi finde, at disse Evner bo i os fremdeles, at de ere udviklede, forskjønnede og herliggjorte til vort individuelle Gavn og vor himmelske Faders Ære. Der vil ikke findes noget Ondt i dem. Det Onde afstedkommes ved Misbrug af de menneskelige Evner. David sagde: „Jeg er dannet paa en underfuld og herlig Maade". Jeg siger: Vi ere dannede paa en skjøn og herlig Maade. Betragt endogsaa blot en raa, simpel Person, og dog overgaar Skjønheden af hans Organisation al Beskrivelse. De forskjellige Dele ere nøje afpassede efter hinanden, og intet Unødvendigt findes blandt dem. Jeg tror ikke, som nogle Fysiologer gjøre, at der gives Noget i den menneskelige Organisme, der ikke svarer til en god

Hensigt. Enhver Ting, som findes i vort Legeme, er indsat af Gud og er i hans Billede. Naar I naa at faa vor himmelske Fader at se, naar I komme i hans Nærværelse, ville I se et herligt Mønster paa en fuldkommen Mand, en Aand og et Legeme — en udødelig Aand boende i et herliggjort, udødeligt Legeme. Han er et „tabernakliseret Væsen"; vi ere dannede efter hans Billede i enhver Henseende, og Jesus Kristus, vor ældre Broder, er hans udtrykte Billede.

Det skulde være vor Opgave at lære, hvorfor vi ere komme her, hvilke Evner Gud har begavet os med, og at anvende disse Evner for det Gode og ikke for det Onde. Modstaa det Onde og modstaa Tilbøjeligheden til det Onde. Modstaa den Tendens, som findes i det menneskelige Legeme, og som maaske er nedarvet fra Fædrene, til at handle forkert — modstaa den, overvind den. „Den, der behersker sit Sind, er større end den, der indtager en Stad." Behersk Eder selv og bring Eder selv i Underdanighed mod Kristus, og I ville erfare, at hans Love ere rigtige, at hans Aag er gavnligt og hans Byrde let og behagelig. I ville finde mere Lykke og Behagelighed i Livet ved at gjøre det, som er ret, end ved at gjøre det, som er forkert, og tillige sætte Eder i Stand til bedre at nyde det Ædle og Himmelske.

Lige søger Lige. Enhver Aand vil finde sin Rang, ligesom Vandet finder sit Niveau. Ophøjelse vil ikke ske ved Gunst, ikke heller ved Tvang, men ved naturlige Principer. De, som tilhøre Kristus, ville blive hans og være, hvor han er. De, som ikke ere hans, ville gaa til et andet Sted og modtage en Herlighed, der svarer til deres Udvikling og udviste Lydighed. Forløsningens Værk vil fortsættes, indtil de Ugudelige, Lastefulde og Vederstyggelige have udsonet for deres Misgjerninger, have betalt den sidste Skjærv og frivillige bøje Knæ for Kong Immanuel og med Glæde adlyde hans Befalinger. De ville da blive udfriede fra deres Pine og Kval og blive tildelte en Plads, hvor de kunne glæde sig over deres Tilværelse og takke og prise Gud. Nogle ville modtage en Herlighed lig Stjernernes Glans, Nogle lig Maanens Glans og Andre lig Solens Glans. Jesus har lovet, at de Retfærdige skulle skinne som Solen i deres Faders Rige, og at de, som sejre, skulle arve alle Ting. Den, som overvinder Lidet, skal annamme Lidet; den, som kun fortjener faa Hug, skal modtage faa Hug. Herren vil tildele Alle en retfærdig Dom. Han vil kalde Alle frem for sin Domstol for at aflægge Regnskab over deres Vandel her i Verden og vil dømme dem retfærdigt. Han vil dømme os efter vort Levnet, vore Lejligheder, Evner, Omgængelser og Skrøbeligheder. Han forstaar alle disse Ting. Jesus vil være vor Talsmand hos Faderen. Jeg har nylig sagt, at Saliggjørelsen sker paa naturlige Principer. Vi ville gaa, hvor vi naturligen høre til. „Lige Fugle flokke sammen", siger et gammelt Ordsprog. Lys slutter sig til Lys, Sandhed til Sandhed, Intelligens til Intelligens, Mørke til Mørke. Herren vil udsøge os og anvise os den Plads, hvortil vi ere skikkede. Jesus sagde: „I min Faders Hus ere mange Boliger", og han beredte en Plads for Alle. Men dersom vi ønske at erholde celestial Herlighed, at være med Faderen, med de Ædle, Vise, Rene, de, som ere tvættede i Lammets Blod, og blive bragte i hans Nærværelse for at modtage af hans Fylde, da maa vi adlyde Loven, holde hans Befalinger og leve ved ethvert Ord, som udgaar gjennem Guds

Mund. Dersom vi ikke have faaet vore Synder aftoede, maa vi omvende os og blive døbte af en Mand, som besidder Fuldmagt fra Herren til at døbe os til Syndernes Forladelse, og vi skulle derpaa modtage den Helligaand, som vil være et Lys for vor Fod og en Lygte paa vor Vej, som vil lede os ind til celestial Herlighed. Vi maa ikke gaa tilbage igjen „som Soen, der var toet, til den skidne Søle", som Peter siger; men vi maa forsage det Onde, undgaa det, som ikke er godt, skride fremad i det Gode fra Dag til Dag, fra Lys til Lys, fra Kundskab til Kundskab, fra Intelligens til Intelligens, indtil vi annamme af vor evige Faders Herligheds Fylde.

Herren vil borttage Overtrædelsens mørke Sky, der nu indhyller os og forhindrer os i at nyde hans Nærværelse. Han vil frelse os ved Lov. Jorden fordrager Guds Lov, og den blev døbt med Vand for længe siden i Noahs Dage. Der forestaar den en Renselse med Ild og den Helligaand, og den vil blive „som et Glarhav blandet med Ild", som der staar skrevet i Bibelen. Den vil blive lutret, de Retfærdige ville vandre paa den i hvide Klæder med Gud Fader som deres Konge. Jesus Kristus, vor ældre Broder, vil bo iblandt os til Tider og bortfjerne den onde Magt og Indflydelse. Lyset vil sejre og Jorden blive gjort skikket til et Beboelsessted for Gud og hans Hellige. Have I nogensinde overvejet dette? Det er en Virkelighed. Det er Fremtiden for den Jord, hvorpaa I ere fødte, og hvorpaa I nu leve. Den vil blive lutret, fordi den overholder Loven for dens Tilværelse; den og dens retfærdige Indbyggere ville blive herliggjorte, fuldkommengjorte og kronede med evigt Liv formedelst Lydighed mod Loven.

Brødre og Søstre! Lad os føle os opmuntrede til at gjøre det Gode og sky det Onde ved Betragtning af disse Ting. Gjør Ret mod alle Mennesker. Stræb efter Lys og Sandhed, efter Guds Lov; disse Ting ere mere værd end Guld. Naar I lære, hvad der er ret, lev da i Overensstemmelse dermed. Sky Uret og overvind det Onde. I Tidens Løb skulle I overvinde Døden, nyde evigt Liv, Tilvækst og Herredømme i Gud, vor Faders, og Jesus Kristus, vor ældre Broders Nærværelse. Maa Gud hjælpe os dertil. Amen. — Curch and Farm.

Det Værste blev ikke sagt.

Vi have altid beundret det filosofiske Svar fra en af vore Brødre, som blev haardt, dog uden Tvivl vel fortjent, irettesat i Profeternes Skole af Præsident Young i hans Bemærkninger fra Talerstolen. Han vægrede sig ikke ved Irettesættelsen. Efter at Tjenesten var tilende og Brødrene forlode Huset, sagde en af dem ved at nærme sig den irettesatte Broder: „Hvad synes Du om Din Revselse? Du fik en temmelig varm Ret paa Tallerkenen i Dag".

„O, det er i sin Orden", svarede Manden, „jeg er meget taknemmelig, fordi Præsident Young ikke sagde Alt, hvad der kunde siges om mine Svagheder; thi Herren kjender, at jeg er langt mere syndefuld, end Præsident Young skildrede mig for at være." — Juvenile Instructor.

Den 1. Maj 1896.

Frafaldet.

Det er let at bevise, at et almindeligt Frafald har fundet Sted i Kristendommen, men at paavise Tiden, da det blev almindeligt, er en vanskelig Opgave, en Opgave, der ikke kan løses uden ved direkte Aabenbaring paa Grund af den ufuldstændige Historie, som vi besidde. Det er sandsynligt, at det skete gradvis, ligesom Natten begynder med Tusmørke og vokser, indtil Mørket bliver fuldstændigt. Overgangen fra Lys til Mørke eller omvendt sker ikke pludselig. Vi have Glimt, men disse forsvinde igjen lige saa hurtigt, som de komme. Evangeliets Lys blev ikke slukket pludselig. Hvis det var bleven det, vilde Følgerne uden Tvivl være blevne endnu mere skadelige for Kristendommen, end de bleve. Overgangen fra Mørke til Lys eller fra et svagere til et stærkere Lys kan ikke ske ubemærket. Øjet fordrer en Forberedelse, og i dette Øjemed er det udrustet med Regnbuehinden, en Slags Gardin, hvorved det er i Stand til at udvide og formindske Synsaabningen og derved lempe dens Størrelse efter Lysets Styrke. Enhver kan overbevise sig om denne visdomsfulde Indretning ved at stille sig i Dagslyset med Ansigtet mod et Spejl og lukke det ene Øje en kort Tid. Naar det aabnes igjen, vil Pupillen vise sig betydelig større end i det Øje, som forblev aabent, men den trækker sig gradvis sammen paany under Lysets Paavirkning, indtil den bliver af samme Størrelse som den anden. Anderledes forholder det sig med Overgangen fra Lys til Mørke. Den er mindre følelig og foregaar mere ubemærket, og paa naturlige Principer fremgaar det, at Mørket tiltog gradvis i de første Aarhundreder af vor Tidsregning, uden at de Kristne mærkede det.

At Frafaldet vilde komme, fremgaar tydeligt af Profetierne. Paulus omtaler falske Apostle, falske Brødre og falske Lærere paa hans Tid. At disse skulde tiltage og omsider faa Overhaand fremgaar af 2 Thess. 2, 3—7. Med Hensyn til Kristi Tilkommelse siger han: „Lader Ingen bedrage Eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvelsens Søn". Derved forudsiger han, at de Vildfarelser, som da eksisterede, og det Frafald, der var begyndt, vilde tiltage og omsider blive almindeligt.

Evangeliets første Principer have altid været og ville altid blive Tro, Omvendelse fra Synd, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaand. Frafaldet bestaar i Tabet af den guddommelige Fuldmagt til at udføre Evangeliets Ordinanser og en Forandring i deres Maade. De findes endnu i Kristendommen, men i en forandret Form som Følge af Frafaldet. Det første sikre Tegn, som Historien beretter om Troens Forvanskning, daterer sig vistnok fra Slutningen af det fjerde Aarhundrede. De Kristne havde tilforn betragtet Gud som et personligt Væsen med Hænder, Fødder og menneskelig Skikkelse, eftersom Mennesket blev skabt i hans Billede, og eftersom Jesus Kristus var i Guds og Menneskets Billede baade før sin Død og efter sin Opstandelse. Paa den Tid

fremstod en Kirkeskribent ved Navn Theophilus, som lærte, at Gud var kun en Aand og et usynligt Væsen uden Legeme. Denne Lære blev snart almindelig antaget. Historien beretter, at en gammel Mand ved Tanken om denne Lære brast i Graad en Gang, han skulde bede, og udbrød: „De have taget min Gud fra mig." Han plejede at forestille sig Gud som et personligt Væsen og Gjenstand for sine Bønner, men nu havde de frataget ham dette Billede og erstattet det med et Taagebillede. Jesus sagde, at „det er det evige Liv at kjende den eneste sande Gud", og med denne ny Lære forsvandt den sande Gud fra de Kristnes Kundskab og Begreb. Omvendelsens Princip blev helt forbigaaet. Overtrædere af enhver Slags kunde erholde Nadveren til Syndernes Forladelse de sidste Øjeblikke, de levede. Syndernes Forladelse kunde ligeledes tilkjøbes for Penge. Denne besynderlige Skik eksisterede i flere Aarhundreder og naaede sit Højdepunkt i Aaret 1516, da en pavelig Fuldmægtig ankom til vore nordlige Lande med Afladsbreve. En Kiste til Pengegaver med et Kors paa Toppen blev opstillet ved Kirkerne og Afladsbreve af følgende Indhold opslaaede paa Kirkedørene: Jeg eftergiver Dig al den Kirketugt, som Du maa have fortjent, alle Synder og Forseelser, som Du hidtil haver begaaet, hvor store de end ere; jeg eftergiver Dig al den Straf, som Du har fortjent i Skjærsilden formedelst disse Synder; jeg gjør Dig igjen delagtig udi Kirkens Sakramenter og sætter Dig i samme uskyldige Stilling, som Du indtog straks efter Daaben, saa at Helvedes Porte skulle være lukkede for Dig, dersom Du dør, og Paradisets Porte skulle staa Dig aabne." Kan Nogen overveje dette uden at blive bragt til at tænke paa „Fordærvelsens Søn", hvorom vi læse i det tredie Vers, og paa den, „som modsætter og ophøjer sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel som en Gud og udgiver sig for at være en Gud", hvorom vi læse i det fjerde Vers?

I Apostlenes Dage blev Daaben tildelt dem, som troede og omvendte sig, og den skete ved Neddyppelse eller Begravelse i Vandet. Paa hvad Tid den blev forandret til Barnedaab og Bestænkelse, beretter Historien ikke; men i det tredie Aarhundrede indskjærper den kirkelige Skribent Tertulian Barnedaaben meget heftig, hvilket viser, at det var en forholdsvis ny Lære paa den Tid, og at de Kristne vare seendrægtige til at annamme den. I Aaret 252 blev den anerkjendt af et Kirkemøde i Carthago, Afrika, og kort derefter maa Begravelsens Daab, hvormed Kristus blev døbt, og som de første Kristne annammede, være gaaet helt af Brug. Haandspaalæggelse for den Helligaand efter Daaben omtales af Kirkeskribenterne i det tredie Aarhundrede, men ophørte uden Tvivl paa samme Tid, som Daaben blev anvendt paa Børn i Stedet for paa Voksne eller kort efter.

Saaledes bleve Evangeliets Ordinanser en efter anden forvanskede og Frafaldet afstedkommet. Da dette blev almindeligt, kunde de ikke gjenoprettes af Menneskene, men maatte aabenbares paany fra Himmelen. Herren sendte derfor en Engel fra det Høje med det evige Evangelium til Profeten Joseph Smith i Overensstemmelse med Joh. Aab. 14, 6. 7.

Ankomst.

Efternævnte Missionærer fra Zion ankom som følger:

Den 14. April: D. K. Brown fra Nephi, Utah, Søren S. Christensen fra Sandy, Utah, Ole Jensen fra Manti, Utah, og Andrew A. Biørn fra Mink Creek, Idaho.

Den 21. April: P. P. Siggaard fra Brigham City, Utah, Anton P. Petersen fra Millard, Utah, og Thomas Halversen fra Spanish Fork, Utah.

Den 26. April: George A. Sanders fra Murray, Utah, Charles A. Thompson fra Oasis, Utah, Henry Wing fra Provo, Utah, og Christian Johnson fra Thurber, Utah.

Vi byde disse Brødre Velkommen og ønske dem Held i deres forestaaende Mission.

Afløsning.

Efter Udførelsen af en god Mission løses følgende Ældster med Tilladelse til at rejse hjem den 14. Maj:

James Larsen fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og Henry H. Danielsen fra at arbejde i Kristiania Konference.

Vi ønske dem Herrens Velsignelse for deres Trofasthed.

Beskikkelse.

Ældsterne D. K. Brown og Christian Johnson beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference.

Ældsterne Søren S. Christensen, Ole Jensen og Andrew A. Biørn beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældsterne P. P. Siggard og Henry Wing beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste Anton P. Petersen beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældsterne Thomas Halvorsen og George A. Sanders beskikkes til at arbejde i Skåne Konference.

Ældste Chas. A. Thompson beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Sukcessionen i Præsidentskabet
over
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 219).

Den Underretning, som saaledes blev officielt tildelt Kirken, var beregnet paa at bevare de Hellige fra at lade sig vildlede af ubemyndige „Lovgivere". Derved lærte de, at Joseph, dersom han forblev trofast, vilde være Israels Lovgivere, og at, dersom han overtraadte, skulde han dog have tilstrækkelig Aabenbaringsgave til at give tilkjende, hvem Herren havde bestemt til at være hans Efterfølger, og at baade i dette og hvilketsomhelst andet Tilfælde skulde den Mand, som blev Præsident, indkomme gjennem Porten og blive ordineret,

Overensstemmelse med en af de Love, som tidligere var bleven given til Kirken. Der var visselig ingen Grund herefter til, at Nogen behøvede at fare vild; men at ville bevise, fra hvad der er fastsat i denne Aabenbaring, at den eneste mulige Udvej „i ethvert Tilfælde" til at faa en Successor beskikket for Kirken var igjennem Profeten Joseph Smith, er visselig en Fejltagelse, thi den eneste Betingelse, der findes i denne Aabenbaring, hvorved han skulde beskikke sin Eftermand, er i Tilfælde af, at han selv faldt i Overtrædelse, og jeg paastaar, at Joseph Smith var trofast imod Gud og Kirken lige til den sidste Time han levede. Aldrig nogensinde i sin Levetid var han mere trofast, mere begunstiget af Gud eller mere kraftfuld eller rig i Aabenbaring og Intelligens end det sidste Aar, han levede. Han var Guds Talsmand til Kristi Kirke paa Jorden lige indtil det Øjeblik, da han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod i Carthage, Illinois.

Da han havde faaet en Advarsel om sin forestaaende Skjæbne, ønskede han, at hans Broder Hyrum — der havde delt Arbejde, Fare og Ansvarlighed med ham, og som under alle Omstændigheder, selv de mest prøvende, havde vist sig tro, retskaffen og medlidende — skulde være hans Eftermand til at lede Kirken. Det skete imidlertid ifølge Forsynets Styrelse, at Hyrum faldt som Martyr før Joseph, og at saaledes den Mand, hvem Profeten ønskede skulde være hans Eftermand, blev borttagen fra Jorden lige saa vel som han selv, saa at, endskjønt det er sandt, at Joseph ønskede, at Hyrum skulde være hans Eftermand som Præsident, og havde beskikket ham dertil, saa stiller Spørgsmaalet sig akkurat, ligesom om Joseph aldrig havde ytret et Ord derom, eftersom begge faldt i Døden. Da nu disse vare borte, spørger jeg: Hvor fandtes saa den rette Myndighed til at lede Kirken og fortsætte Guds Værk? Blev Kirken opløst? Havde Gud været saa kortsynet, saa ulig sig selv, at naar to af hans Tjenere døde, saa vilde hans Kirke falde sammen? Skal man tro, at Gud, for hvem Alt er, som om det var nærværende, ikke havde forudset den Skjæbne, som vilde møde hans Tjenere Joseph og Hyrum, og at han havde undladt at tage Forholdsregler for et saadant Tilfælde? O, beskyld ikke Herren for en saadan Mangel paa Visdom, eller hans Kirke for at være saa daarligt organiseret.

VII.

I Kirken er der tre præsiderende Quorumer med lige Myndighed. Disse ere: Det første Præsidentskab, det omrejsende præsiderende Højraad eller de tolv Apostle, og det første Quorum af de Halvfjers. Som Stadfæstelse paa denne Paastand henviser jeg til Pagtens Bog:

„Af det melchisedekske Præstedømme danne tre præsiderende Højpræster, valgte af Samfundet, bestemte og ordinerede til det Embede, og opholdte ved Kirkens Tillid, Tro og Bøn, et Quorum, der præsiderer over Kirken.

De tolv omrejsende Raadgivere ere kaldte til at være de tolv Apostle eller særlige Vidner om Kristi Navn i hele Verden, og ere saaledes ved deres Kalds Pligter forskjellige fra de andre Embedsmænd i Kirken. Disse Mænd danne et Quorum, der er lige i Myndighed og Magt med de tre før omtalte Præsidenters.

De Halvfjerdsindstyve ere ogsaa kaldte til at prædike Evangeliet og at være særlige Vidner for Hedningerne og i hele Verden. De ere saaledes i deres Kalds Pligter forskjellige fra andre Embeds-

mænd i Kirken og danne et Quorum, i Myndighed lige med det af de tolv nys omtalte særlige Vidner eller Apostle. (Pagtens Bog 3, 11.)

Guds Lov bestemmer ikke desmindre, at de Tolv skulle virke under det første Præsidentskabs Ledelse og de Halvfjerds under de Tolvs Ledelse. Det er ogsaa betinget, at enhver Afgjørelse, hvad enten det er af de Tolv eller de Halvfjerds, maa være enstemmigt — enhver Bestemmelse, som bliver gjort af disse Quorummer, maa ske enstemmigt; det vil sige, alle dets Medlemmer maa være enige om dets Bestemmelse, for at saadanne Bestemmelser kunne medføre de samme Velsignelser, som Bestemmelser gjorte af et Quorum af de tre Præsidenter. Naar imidlertid Omstændigheder lægger Hindringer ivejen, saa at det ikke kan ske, kan en Majoritet af Quorummets Medlemmer afgjøre det. (Se Pagtens Bog, Side 15.)

(Fortsættes.)

Konferencemøde i Aarhus.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Peter Sundwall, Præsident over den skandinaviske Mission, M. C. Mortensen, Præsident over Aarhus Konference, H. S. Rasmussen, F. J. C. Danielson, Michael Sørensen, N. C. Christiansen, K. H. Fridal, James Jørgensen, J. C. Christoffersen, L. C. Larsen, Ole Andersen, P. L. Petersen, H. C. Christensen, P. K. Hansen, de to Sidstnævnte fra Aalborg Konference, og Jens Nielsen fra Kjøbenhavns Konference.

Lørdagen den 12te April,
Kl. 8 Eftermiddag.

Mødet aabnedes i den festlig smykkede Sal med Afsyngelse af Salmen Nr. 132 og Bøn af Ældste M. Sørensen; Salmen Nr. 173 blev derefter afsungen.

Præsident Mortensen bød de Tilstedeværende Velkommen.

Derefter bleve Rapporter afgivne over de forskjellige Grene. Tilstanden var i Almindelighed god; kun i Horsens og Esbjerg vare Udsigterne mindre lovende.

Derefter oplæste Præsident Mortensen Konferencens Rapport som følger: Konferencen er inddelt i 4 Grene, har 11 Missionærer fra Zion, 24 Ældster, 6 Præster, 14 Lærere, 8 Diakoner, 264 Medlemmer, Total 316; 21 Medlemmer vare tillagte Kirken ved Daab i sidste Halvaar, 885 Huse besøgte, 673 evangeliske Samtaler afholdte, 305 Skrifter uddelte, 25 Bøger solgte og 211 Forsamlinger afholdte; 121 betale Tiende, 155 abonnere paa „Skandinaviens Stjerne"; der findes 1 Søndagsskole, 1 kvindelig Hjælpeforening og 1 unge Mænds og Kvinders Forening.

Derefter blev Salmen Nr. 170 afsungen.

Ældsterne O. Andersen, J. C. Christoffersen, N. C. Christiansen, F. J. C. Danielsen og P. L. Petersen udtrykte deres Glæde over at være Sandhedens Budbærere og haabede, at Evangeliets udsaaede Sæd maatte bære gode Frugter.

Præsident Sundwall udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter. Endskjøndt det var ønskeligt, at Udsigterne vare bedre paa visse Egne, var han dog overbevist om, at der fandtes mange gode Folk, som med Tiden ville undersøge Evangeliet og annamme dets Principer.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 78 og Taksigelse af Ældste L. Larsen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 42, Bøn af Ældste Jørgensen og Salmen Nr. 138.

Ældsterne P. K. Hansen og H. C. Christensen bare Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og Mormons Bogs guddommelige Oprindelse.

Derefter blev Salmen Nr. 85 afsungen.

Ældste J. Nielsen udtalte sin Glæde over den venlige Modtagelse, som hans Slægtninge havde tildelt ham og bevidnede Joseph Smiths guddommelige Mission.

Salmen Nr. 269 blev derefter afsungen; Taksigelse af Præsident M. C. Mortensen.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 247, Bøn af Ældste O. Andersen og Salmen Nr. 191.

Nadveren blev derefter uddelt og Salmen Nr. 260 afsungen.

Ældste O. Andersen talte om de Helliges Forberedelse til Kristi anden Tilkommelse og formanede de Oprigtige til at undersøge Evangeliet.

Præsident P. Sundwall sagde, at Gud var retfærdig og vilde belønne Enhver efter sine Gjerninger. Han omtalte Kristi Kirkes Gjenoprettelse i vore Dage og foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og det lokale Præstedømme som følger: M. C. Mortensen, Præsident for Aarhus Konference og Forstander for Aarhus Gren med H. S. Rasmussen og J. Jørgensen som Medhjælpere; O. Andersen Forstander for Randers Gren med J. Christoffersen som Medhjælper; Michael Sørensen Forstander for Odense Gren med N. Christiansen som Medhjælper; K. H. Fridal Forstander for Esbjerg Gren med F. Danielsen som Medhjælper. Derefter talte han om Herrens Tjeneres Mission i disse Lande.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 268 og Bøn af Ældste K. H. Fridal.

Eftermiddag Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 72, Bøn af Ældste P. L. Petersen og Salmen Nr. 201.

Ældste P. L. Petersen talte om Opfyldelsen af Nebucadnezars Drøm ved det sidste Dages store Værk.

Derefter blev Salmen Nr. 14 afsungen.

Præsident M. C. Mortensen talte om Nødvendigheden af Aabenbaring, naar Kristi Kirke var paa Jorden.

Præsident Sundwall takkede de Hellige for deres Opofrelser i Anledning af Konferencen og opmuntrede til Enighed og Trofasthed. Han nedbad Guds Velsignelse over de Hellige.

Konferencen sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 7 og Taksigelse af Præsident Sundwall.

Mandag Formiddag Kl. 10

blev der afholdt et Præstedømsmøde af megen Interesse for det arbejdende Præstedømme.

P. S. Christiansen,
Skriver.

Konferencemøde i Kjøbenhavn

den 18de og 19de April 1896.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: P. Sundwall, Præsident over den skandinaviske Mission, P. Jensen, Præsident over Kjøbenhavns Konference, N. P. Anderson, Sv. Svenson, Erik Christensen, N. A. Mørck, Lewis Madsen, Joseph Larsen, P. C. Christensen, Jens Nielsen, James Larsen, Christian Madsen, Andrew Johnson, W. Georgeson, H. H. Danielsen, W. Sørensen, A. A. Biørn, Ole Jensen og L. C. Larsen samt mange af det lokale Præstedømme, et stort Antal Hellige og mange Fremmede.

Lørdagen den 18de, Kl. 8,30 Eftermiddag.

Mødet aabnedes i den med Stedsegrønt og duftende Blomster festlig smykkede Sal med Afsyngelse af Salmen Nr. 132, Bøn af Ældste N. P. Anderson og Salmen Nr. 40.

Præsident P. Jensen bød de Tilstedeværende Velkommen.

Derefter afgave Grensforstanderne Rapporter over de forskjellige Grene, hvoraf det fremgik, at Tilstanden i Almindelighed var god, og at Missionærerne følte vel og ønskede at fremme Herrens Værk.

Salmen Nr. 255 blev derefter afsungen.

Ældsterne H. H. Danielson og W. J. Sørensen, som havde arbejdet en kort Tid blandt deres Slægtninge i Konferencen, talte om deres Forsøg paa at bringe Sandheden til dem og haabede, at det vilde blive dem til evigt Gavn.

Præsident Sundwall gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 12 og Taksigelse af Ældste N. A. Mørck.

Søndag den 19de, Kl. 10 Formiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 139, Bøn af Ældste Erik Christensen. Salmen Nr. 6 blev derpaa afsungen.

De tilstedeværende Ældster, som ikke talte i det foregaaende Møde, talte derefter om deres Erfaring i Herrens Værk.

Salmen Nr. 238 blev derefter afsungen.

Ældsterne Sv. Svenson og N. P. Anderson udtalte deres Følelser angaaende Herrens Evangelium.

Præsident P. Jensen oplæste følgende Rapport: Konferencen har 6 Grene, 14 Missionærer, Ældsterne indbefattede, som arbejde paa Sjernens Kontor, 36 Ældster, 9 Præster, 23 Lærere, 4 Diakoner og 359 Medlemmer, Totalsum 431; 19 bleve døbte i sidste Halvaar, 6 Børn velsignede, 6 emigrerede, 5 døde, og 4 bleve udelukkede; Missionærerne have besøgt 2,350 Familier, haft 1,966 evangeliske Samtaler, afholdt 202 Forsamlinger, uddelt 1,360 Skrifter og solgt 45 Bøger. 88 Personer betale Tiende, og 177 abonnere paa Skandinaviens Stjerne. Konferencen har 3 Søndagsskoler, 2 kvindelige Hjælpeforeninger og 1 unge Mænds Forening.

En Søster, som blev døbt Dagen før, modtog Haandspaalæggelse for den Helligaand.

Salmen Nr. 249 blev derefter afsungen. Taksigelse af Ældste L. C. Larsen.

Søndag, Kl. 2 Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 130, Bøn af Ældste A. A. Biørn og Salmen Nr. 5. Derefter

blev Nadveren uddelt og Salmen Nr. 151 afsungen.

Ældsterne L. C. Larsen og D. K. Brown talte om Nødvendighed af, at Troen skulde vise sig i Gjerninger, og om Guds Personlighed.

Salmen Nr. 170 blev derefter afsungen.

Præsident Sundwall udtrykte sin Glæde over Salens Udsmykkelse og over den gode Aand, som havde hvilet over de afholdte Møder. Han foreslog først Kirkens Autoriteter og derpaa de lokale Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner som følger: P. Sundwall, Præsident for den skandinaviske Mission, med N. P. Anderson og Sv. Svenson som Medhjælpere i Redaktionen.

Peter Jensen, Præsident for Kjøbenhavns Konference og Forstander for Kjøbenhavns Gren med N. A. Mørck som Medhjælper, P. C. Christensen, Forstander for Sydvest-Sjællands Gren med Christian Madsen som Medhjælper, Jens Nielsen, Forstander for Nordvest-Sjællands Gren med S. S. Christensen som Medhjælper, A. A. Biørn, Forstander for Nordøst-Sjællands Gren med Joseph Larsen og W. Georgeson som Medhjælpere, Andrew Johnson, Forstander for Øernes Gren med Ole Jensen som Medhjælper, og Jens Jensen, Forstander for Bornholms Gren. Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 7 og Taksigelse af Ældste James Larsen.

Søndag, Kl. 6 Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 173, Bøn af Ældste P. Jensen og Salmen Nr. 39.

Forsamlingslokalet, som rummer omtrent 250 Personer, var fuldt.

Ældste P. C. Christensen talte om Evangeliets første Principer og deres Annammelse som den eneste Vej til Salighed.

Salmen Nr. 253 blev derefter afsungen.

Ældste Erik Christensen og Præsident P. Jensen bare Vidnesbyrd om Evangeliet og formanede de Oprigtige til at undersøge det.

Præsident Sundwall bar Vidnesbyrd om Guds Godhed mod sine Børn og om Evangeliets Gjengivelse i vore Dage.

Konferencen sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 86 og Taksigelse af Ældste W. J. Sorensen.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde til Opmuntring og Belærelse for Præstedømmet.

Sv. Svenson,
Skriver.

Tankesprog. Er et Ord nok, saa bort med Riset; er et Blik nok, saa spar Ordet.

— Vogt Dig for den Mand, der kan smile, naar han er vred.

— Mange Mennesker tro, at det er Tegn paa Skarpsindighed overalt at se Afgrunde fulde af Slethed.

— Den, der aldrig har været i Kamp, har let ved at have et blankt Skjold.

— Tabt Tid er en Gjæld, vi ofte maa betale med Aagerrenter.

— Store Aanders Fejl vise sig mest udprægede hos deres Efterabere.

Blandinger.

Elektriciteten gjør Bibliotekstjeneste i Bostons store nye offenlige Bogsamling, og som det synes meget godt, navnlig hvad angaar hurtig og sikker Besørgelse af forlangte Bøger. I dette Bibliotek ere Bøgerne opstillede i seks Etager ovenover hinanden, og man faar et Begreb om Bogsamlingens Størrelse, naar man hører, at Bogreolerne ere af en saadan Længde, at det vilde medtage fire Timer, dersom man skulde passere forbi dem alle. Uddelingen af de forlangte Bøger sker ved Hjælp af pneumatiske Rør og en elektrisk Kabelbane. Denne Bane fører gjennem alle seks Etager, ligesom pneumatiske Rør er ført frem til alle Værelser. Bogens Navn skrives da paa en Papirstrimmel, der lægges i en lille Cylinder og befordres pr. Pneumatik til vedkommende Bogsal. Den derværende Betjent lægger derefter de forlangte Bøger i en lille Vogn, der gaar paa Skinner og sætter den i Bevægelse. Det bestandig i Bevægelse værende Kabel gribes af en paa Vognen anbragt Klo, og Vognen løber afsted direkte til Uddelingsrummet, hvis dette befinder sig i samme Etage, i modsat Fald til en Elevator, som automatisk befordrer Bøgerne til det nævnte Rum. Kabelen drives ved en i Kjælderen anbragt elektrisk Motor. For at Ekspeditionen skal gaa rask for sig, er det indrettet saaledes, at den ovennævnte Cylinder med Bogens Navn sætter en Klokke i Bevægelse, idet den forlader Røret og derved varsler vedkommende Betjent. Dette i sin Art enestaaende Bibliotek er beregnet paa 2 Millioner Bind.

Dødsfald.

Markus Poulsen, født i Trondhjem, Norge, den 31. August 1871, emigrerede til Utah i September 1882 og døde i Mountain Dell, Utah, den 4. Februar 1896.

Kirsten Marie Jensen, født i Horsevad, Ugilt Sogn, Jylland, den 26de November 1834, annammede Evangeliet den 15de Maj 1875, emigrerede til Utah i 1877 og døde i Levan. Utah, den 10de Marts 1896.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1896.